

[Lange.]

hængig af, at man giver Mulighed for, at alle Ejendomsstørrelser, naar de drives dygtigt og forsvarligt, kan bestaa. Vi mener, at Hovedsagen maa være at gøre Landbruget, ikke en enkelt Del af Landbruget, men hele Landbruget rentabelt. Den Lov, som her foreslaas ændret, forudsætter efter min Mening ogsaa, at Rentabilitet er til Stede, Rentabilitet paa det Tidspunkt, da man yder Saneringslaanene, og Rentabilitet i Fremtiden. Ellers vilde hele Saneringen være forgæves. Det kan ikke nytte noget, at man giver en Landbruger, der i Øjeblikket har Vanskelighed med sine Gældsforhold, en Mulighed for at bringe disse Forhold i Orden, hvis han, saa snart han har faaet Saneringen gennemført, maa gøre ny Gæld, fordi Virksomheden alligevel ikke kan fortsættes paa et rentabelt Grundlag.

Der er ogsaa den Fare ved at lovgive, som man lovgiver her, at Loven for de Landbrugere, som i Øjeblikket ikke har en Gæld, der kvalificerer dem til at modtage disse Tilskud, ligefrem kommer til at virke som en Opfordring til at forøge Gælden. Hvis man fortsætter paa den Maade, vil det derfor gaa saadan, at Aar efter Aar bliver en ny Kreds af Landbrugere gennem forøget Gældsstiftelse kvalificerede til at faa Statens Hjælp. Dette er efter vor Mening ikke nogen sund Udvikling. Det er en Udvikling, som vi ikke kan medvirke til. Det, der efter vor Mening er det afgørende, er, at man søger at skabe Rentabilitet for Landbrugere ved at give dem Mulighed for at forøge Indtægterne og for at faa Udgifterne ned. Med Hensyn til at faa Udgifterne ned har vi Gang paa Gang peget paa, at Ejendomsskatternes Nedsættelse er en bydende Nødvendighed. Der bliver ganske vist fra Regeringspartiernes Side sagt, at en saadan Nedsættelse intet betyder. Jeg vil dog gerne pege paa, at mit Partis Ordfører i det andet høje Ting under Forhandlingerne om dette Lovforslag fremkom med et Eksempel fra Thisted Amt, hvor en Landmand med en skattemæssig Indkomst af 2 694 Kr., med en Ejendom paa 36,4 ha, med en Grundværdi paa 32 200 og en Bygningsværdi paa 31 400 Kr. har betalt 1 253 Kr. i Skat. Deraf var de 126 Kr. personlig Skat, medens 1 127 Kr. var Ejendomsskatter. Det vil altsaa sige, at paa en Indtægt af 2 694 Kr. hvilede der Ejendomsskatter paa 45—46 pCt., og det var endog i en Kommune med en ret lav Beskatning.

Naar man ser saadanne Tal, vil man være klar over, at Paastanden om, at en

Lettelse af Ejendomsskatterne intet betyder, ikke er rigtig. Naar den ringe Lettelse i Amtsskatterne, som blev gennemført for nogle Aar siden, nu oven i Købet er ved at bortfalde, og man har hørt fra Statsministeren, at et af Midlerne til at hjælpe Landbruget skulde være en forøget Skat paa Jord, maa man med stor Frygt se hen paa Landbrugets Fremtid. De Ejendomsskatter, vi allerede har, kan altsaa paa visse Omraader ligefrem ventes forøget.

Den anden Maade, vi mener Landbruget bør hjælpes paa, er ved, at man søger at forøge Indtægterne, og gøre alt, hvad man kan, for at forbedre Landbrugets Afsætningsmuligheder. Selv om vi kan være uenige om Vejene, er i og for sig alle Rigsdagens Partier enige om, at det gælder om at faa afsat vore Landbrugsprodukter i saa stor Mængde som muligt, og til saa gode Priser som muligt paa det udenlandske Marked. Men vi har ogsaa peget paa Gang paa Gang, at Hjemmemarkedet spiller en overordentlig stor Rolle for Landbruget, og at man — hvad den højtærede Landbrugsminister selv var inde paa med Hensyn til Mejeribruget, som er det allersvageste Punkt i Landbrugets Økonomi — bør træffe saadanne Foranstaltninger, som kunde tilføre Landbruget en betydelig forøget Indtægt. Jeg skal ikke komme ind paa dette, som vi har drøftet saa mange Gange før, men man kunde f. Eks. gaa til en Hævning af Priserne paa Smør og Mælk og Indblanding af Smør i Margarinen paa de Tider af Aaret, da det udenlandske Marked har vanskeligt ved at tage hele vor Produktion og i hvert Fald kun kan tage den ved at trykke Priserne betydeligt ned.

Vi tror, at det er ad disse Veje, man skal gaa for at hjælpe Landbruget. Vi tror ikke, at de her foreslaede Tilskud vil hjælpe, Tilskud paa fra 20 Kr. til 300 Kr. Det skal i hvert Fald være Landbrug, som ikke er under store Vanskeligheder, der kan hjælpes ved et Tilskud paa 20 Kr., og selv om man kommer op til det højeste Tilskud paa 300 Kr., tror vi ikke, man derigennem kan hjælpe Landbruget som Helhed. Vi tror, at man i det hele taget ved denne Lovgivning bygger paa et forkert Princip. Det har hidtil været saadan, at Statens Administration, Statens Udgifter, blev baaret af Erhvervslivet, men i dette og flere andre Tilfælde gaar Regeringen nu den modsatte Vej, at det er Erhvervslivet, der skal bygges op paa Tilskud eller Understøttelse fra Staten. Vi mener, at Udviklingen økonomisk og i andre Henseender vil blive i høj Grad ulykkelig for vort Land, hvis man fortsat